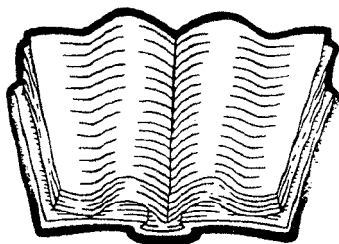

Вісник

Випуск 3

ВІСНИК: Збірник наукових статей викладачів, докторантів, аспірантів Національного педагогічного університету імені М.П.Драгоманова / Укл.: П.В.Дмитренко, Л.Л.Макаренко, О.П.Симоненко. – К.: НПУ імені М.П.Драгоманова, 2002. – Випуск 3. – 163 с.

У збірнику вміщені статті професорського-викладацького складу, докторантів і аспірантів НПУ імені М.П.Драгоманова як результат наукових досліджень з теорії і технологій навчання та виховання в системі освіти, змісту освіти, форм, виховання, соціальної та трудової адаптації дітей з вадами розвитку, проблем гуманітарних, природничо-математичних, соціально-економічних і екологічних проблем.

Редакційна колегія:

Шкіль М.І. – академік АПН і АНВШ України (*відповідальний редактор*), доктор фізико-математичних наук, професор, ректор НПУ ім. М.П. Драгоманова;
Дмитренко П.В. – кандидат педагогічних наук, професор (*заступник головного редактора*);
Андрусійшин Б.І. – доктор історичних наук, професор;
Бондар В.І. – академік АПН України, доктор педагогічних наук, професор;
Борисенко В.Й. – доктор історичних наук, професор;
Болгарський А.Г. – кандидат педагогічних наук, професор;
Бровдій В.М. – дійсний член Української екологічної академії наук, доктор біологічних наук, професор;
Вовк Л.П. – доктор педагогічних наук, професор;
Волинка Г.І. – доктор філософських наук, професор, головний академік-секретар УАПН;
Даниленко В.М. – доктор історичних наук, професор;
Дубогай О.Д. – доктор педагогічних наук, професор;
Закович М.М. – доктор філософських наук, професор;
Жалдак М.І. – академік АПН України, доктор педагогічних наук, професор;
Капська А.Й. – доктор педагогічних наук, професор;
Коршак Є.В. – кандидат педагогічних наук, професор;
Кузьмінець О.В. – доктор історичних наук, професор;
Мацько Л.І. – академік АПН України, доктор філологічних наук, професор;
Мороз О.Г. – академік АПН України, доктор педагогічних наук, професор;
Пасічник Ю.А. – доктор фізико-математичних наук, професор;
Пастухов В.П. – кандидат юридичних наук, професор;
Працьовитий М.В. – доктор фізико-математичних наук, професор;
Романовська Ю.Ю. – кандидат філологічних наук, професор;
Слюсаренко А.Г. – доктор історичних наук, професор;
Трегуб І.Г. – кандидат педагогічних наук, доцент;
Фомічова Л.І. – доктор психологічних наук, професор;
Хропко П.П. – академік АПН України, доктор філологічних наук, професор;
Шут М.І. – член-кор. АПН України, доктор фізико-математичних наук, професор;
Ядренко М.Й. – доктор фізико-математичних наук, професор;
Ярошенко О.Г. – доктор педагогічних наук, професор.

Рекомендовано Вченою радою
НПУ ім. М.П. Драгоманова 28 лютого 2002 р.

© Редакційна колегія, 2002

© Національний педагогічний університет
імені М.П. Драгоманова, 2002

ЗМІСТ

Макошій Н.М.

КОНСТИТУЦІЙНЕ ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ: СТАН, ПЕРСПЕКТИВИ, РОЗВИТОК	3
---	---

Маленовський Ю.Л.

РИТМОМЕЛОДИКА ПОВЕЗІ ПАВЛА ТИЧИНИ	5
---	---

Малков Д.Ю.

СОЦІАЛЬНІ ПОТРЕБИ МОЛОДІ, МОТИВАЦІЙНИЙ ЧИННИК ДІЯЛЬНОСТІ УЧАСНИКІВ КЛУБНИХ ОБ'ЄДНАНЬ ЗА МІСЦЕМ ПРОЖИВАННЯ	7
--	---

Малина Л.О.

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДЖЕННЯ ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ УСНОГО ЗВ'ЯЗНОГО МОВЛЕННЯ СЛАБОЧУЮЧИХ УЧНІВ НА УРОКАХ ЛІТЕРАТУРИ	9
---	---

Марчишина А.А.

ДО ПИТАННЯ ПРО ЕМОТИВНІСТЬ В МОВІ ТА МОВЛЕННІ	11
---	----

Масенко Л.В.

МЕТОДИКА НАВЧАННЯ ДІТЕЙ В ПРОЦЕСІ ОСВОЄННЯ БАЗОВОЇ ТЕХНІКИ ДЗЮДО	13
---	----

Матюшко Б.К.

КРИТИКА ОКРЕМИХ МІРКУВАНЬ В. ЛЕСЕВИЧА ПРО ЗНАЧЕННЯ ФІЛОСОФІ П. ТКАЧОВИМ	16
--	----

Матяш-Заяц Л.П.

ПЕРЕДУМОВИ ВИНИКНЕННЯ КОНФЛІКТІВ У РАНЬОМУ ЮНАЦЬКОМУ ВІСІ	18
---	----

Мачушич О.Л.

ПІЗНАВАЛЬНА АКТИВНІСТЬ ОСОБИСТОСТІ: ІСТОРІЯ ВИВЧЕННЯ ПРОБЛЕМИ	20
---	----

Машовець М.А.

ПАРТНЕРСТВО ВИКЛАДАЧА ТА СТУДЕНТІВ В ХОДІ НАВЧАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ ЯК УМОВА НАБУТТЯ ПРОФЕСІОНАЛІЗМУ (на матеріалі підготовки за спеціальністю "Сімейна педагогіка")	23
--	----

Мегалінська Г.П., Волинська С.С., Афанасьєва І.Ф., Шевченко В.Г.

ГЕМАДІАГНОСТИЧНІ ВЛАСТИВОСТІ ЛЕКТИНІВ ДЕЯКИХ РОСЛИН	25
---	----

Мегалінська Г.П., Чорний І.Б., Мельниченко П.В.

НАКОПИЧЕННЯ ВАЖКИХ МЕТАЛІВ У СИРОВИНІ ДЕЯКИХ РОСЛИН-РАДІОПРОТЕКТОРІВ	27
---	----

Медведчук Н.О.	
ОСОБЛИВОСТІ ПРОГРАМИ „ВСТУП ДО ПЕДАГОГІЧНОЇ ПРОФЕСІЇ” ДЛЯ СЛУХАЧІВ ПІДГОТОВЧОГО ВІДДІЛЕННЯ	30
Меднікова Г.С.	
ОСОБЛИВОСТІ НАУКОВО-ЛОГІЧНОГО І КОНКРЕТНО-ОБРАЗНОГО ЗАСОБІВ ПІЗНАННЯ ДІЙСНОСТІ ТА ЇХ ЗНАЧЕННЯ ДЛЯ АДАПТАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ	31
Мельниченко П.В.	
ОСОБЛИВОСТІ КУЛЬТИВУВАННЯ БУКВИЦІ ЛІКАРСЬКОЇ ВЕТОНІСА OFFICINALIS L. В УМОВАХ КИЇВСЬКОГО ПОЛІССЯ БІОМОРФОЛОГІЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА	35
Мельниченко Н.В.	
КОЛЕКЦІЇ РОДУ SORBUS L. В БОТАНІЧНИХ САДАХ, ДЕНДРАРІЯХ, АГРОБІОСТАНЦІЯХ УКРАЇНИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ЇХ РОЗШИРЕННЯ	38
Мельничук О.Б.	
КОРЕКЦІЯ ДОМІНАНТНОСТІ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ ЗАКРІПЛЕННЯ ПІЗНАВАЛЬНОГО ЕГОЦЕНТРИЗМУ У МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ В РОБОТІ ШКІЛЬНОГО ПСИХОЛОГА	40
Михайлюк О.В.	
ПЕДАГОГІЧНА СПРЯМОВАНІСТЬ ХУДОЖНЬО-ОЦІННИХ УМІНЬ ВЧИТЕЛЯ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА	42
Мізерна О.О.	
ВПЛИВ БАТЬКІВСЬКОГО ВИХОВАННЯ НА СОЦІАЛІЗАЦІЮ АГРЕСИВНОСТІ В ПІДЛІТКОВОМУ ВІЩІ	45
Міхелі С.В.	
НАУКОВО-МЕТОДИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КУРСУ “ОСНОВИ ЛАНДШАФТОЗНАВСТВА”	47
Мозгова Н.Г.	
О.М. НОВИЦЬКИЙ ПРО ПЕРВИННИЙ ПЕРЕКЛАД СВЯТОГО ПИСАННЯ СЛОВ'ЯНСЬКОЮ МОВОЮ	49
Мозговий А.А.	
МАЛІ МІСТА ПОДІЛЬСЬКОЇ РЕГІОНАЛЬНОЇ СИСТЕМИ РОЗСЕЛЕННЯ ЯК ОБ'ЄКТ ГЕОГРАФІЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ	50
Мордоує І.О.	
ПИТАННЯ ФОРМУВАННЯ У СТУДЕНТІВ УМІНЬ ІНТЕГРОВАНОГО НАВЧАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ	52
Мордоує І.О.	
СПЕЦИФІКА ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦЯ ДОШКІЛЬНОГО ПРОФІЛЮ ДО НАВЧАННЯ ДІТЕЙ ГРАМАТИЧНО ПРАВИЛЬНОЇ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ В ПРОЦЕСІ ОЗНАЙОМЛЕННЯ ЇХ З ПРИРОДОЮ	53

Музиченко В.Ф., Медуха Н.Ф.	
ЗАСТОСУВАННЯ СУЧАСНИХ МЕРЕЖЕВИХ ТЕХНОЛОГІЙ ЯК СПОСІБ УНИКНЕННЯ ЯВИЩ ГРУПОВОЇ ДИНАМІКИ У “ЯКІСНОМУ” СОЦІОЛОГІЧНОМУ ДОСЛІДЖЕННІ	55
Мустієва Н.М.	
МОРАЛЬНІ ПЕРЕКОНАННЯ ЯК ОСНОВНИЙ КОМПОНЕНТ МОРАЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ ТА ОСОБЛИВОСТІ ЇХ ФОРМУВАННЯ В ЮНАЦЬКОМУ ВІЩІ	60
Насікан Н.І.	
ФОРМУВАННЯ КОНКУРЕНТНОГО СЕРЕДОВИЩА В ПЕРЕХІДНІЙ ЕКОНОМІЦІ УКРАЇНИ	62
Недільська А.І.	
ОБґРУНТУВАННЯ МЕТОДИКИ КОНТРОЛЮ ТА РОЗВИТОК ВОЛЬОВИХ ЯКОСТЕЙ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ ЗАСОБАМИ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ	63
Немченко Ю.В.	
ЖИТТЄВЕ СЕРЕДОВИЩЕ ТА КОМПОНЕНТИ БЕЗПЕКИ	65
Немчинов І.	
“СВОЄ” ТА “ЧУЖЕ” У ПРОЦЕСІ РОСІЙСЬКОЇ ІДЕНТИФІКАЦІЇ	68
Нижник Т.В.	
ОСОБОВІ ЗАЙМЕННИКИ ЯК ЗАСІБ ВИРАЖЕННЯ АДРЕСАНТА Й АДРЕСАТА У ДІЛОВИХ ТЕКСТАХ АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ	69
Нікольська Н.Д.	
ВИХОВАННЯ НАЦІОНАЛЬНО СВІДОМОЇ ОСОБИСТОСТІ ЗАСОБАМИ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ	71
Ніколаєнко П.М.	
ПРОБЛЕМА ПОСТАНОВКИ ДИРИГЕНТСЬКОГО АПАРАТУ	73
Ніколаєнко О.Ю.	
ВИКОРИСТАННЯ НІТ У КУРСІ “ТЕХНОЛОГІЇ СТВОРЕННЯ WEB-ВУЗЛІВ”	76
Огороднійчук З.В., Сичевський А.С.	
ПСИХОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ЕМПАТІЇ ПІДЛІТКА	78
Олексюк-Казо Л.М.	
ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ СИСТЕМИ УРОКІВ ФІЗИКИ З ОПОРОЮ НА МІЖПРЕДМЕТНІ ЗВ'ЯЗКИ	79
Онищенко Т.В.	
ЖАНРОВО-СТИЛЬОВА СИСТЕМА БЕЛЕТРИСТИКИ МУСІЯ КОНОНЕНКА	84
Остапенко В.І.	
ЗМІСТ ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛЯ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ ЯК УМОВА АКУЛЬТУРАЦІЇ СПЕЦІАЛІСТА	86

<i>Підкамінна Л.В.</i>	
“ТРИШНЕ” І “СВЯТЕ” У ПОЕЗІЇ Т.Г. ШЕВЧЕНКА.....	91
<i>Павліченко А.А.</i>	
ЦІННІСНІ ОРІЄНТАЦІЇ В РАКУРСІ САМОАКТУАЛІЗАЦІЇ ОСОБИСТОСТІ (ДІАГНОСТИЧНІ КРИТЕРІЇ МЕТОДИКИ ДОСЛІДЖЕННЯ).....	94
<i>Павлушенко Я.О.</i>	
КОНТАКТИ М.І.ГЛІНКИ З ПРЕДСТАВНИКАМИ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ.....	97
<i>Паламарчук І.А.</i>	
РОЛЬ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА ФІЗКУЛЬТУРНО-МАСОВИХ ЗАХОДІВ В АДАПТАЦІЇ МОЛОДІ ДО УЧБОВОГО ПРОЦЕСУ.....	100
<i>Пастухов О.М.</i>	
НЕВІДПОВІДНІСТЬ ПОЛОЖЕНЬ АВТОРСЬКОГО ПРАВА УКРАЇНИ СУЧАСНОМУ РІВНЮ РОЗВИТКУ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ ТА ШЛЯХИ ЙОГО ПОДОЛАННЯ.....	102
<i>Перепелиця Є.О., Савенкова Л.В., Смекалін І.М., Яшанов С.М.</i>	
ВИКОРИСТАННЯ АВТОМАТИЗОВАНИХ БІБЛОТЕЧНО-ІНФОРМАЦІЙНИХ СИСТЕМ ДЛЯ АКТИВІЗАЦІЇ ПРОЦЕСУ ФОРМУВАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-ПОШУКОВИХ УМІНЬ СТУДЕНТІВ.....	104
<i>Питомець О.П.</i>	
МЕТОДИКА РОЗВИТКУ ШВИДКІСНО-СИЛОВИХ ЯКОСТЕЙ У СТУДЕНТІВ.....	107
<i>Підпригора Л.А.</i>	
МЕТОДОЛОГІЧНІ ПІДХОДИ ДО ДОСЛІДЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАСНОСТІ ЯК ЕКОНОМІЧНОЇ КАТЕГОРІЇ.....	110
<i>Пінчук В.В.</i>	
ТЕРМІНОЛОГІЧНЕ СЛОВОТВОРЕННЯ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ І ПРОБЛЕМА ЙОГО ВИВЧЕННЯ У НЕМОВНОМУ ВУЗІ.....	112
<i>Пінчук І.О.</i>	
НАВЧАННЯ МОНОЛОГІЧНОМУ МОВЛЕННЮ НА ПЕРШОМУ КУРСІ.....	114
<i>Пінчук Ю.В.</i>	
ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПРОБЛЕМИ ПІДГОТОВКИ ВЧИТЕЛЯ – ЛОГОПЕДА У ВИЩОМУ НАВЧАЛЬНОМУ ЗАКЛАДІ.....	116
<i>Плазовська Л.В.</i>	
ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ХУДОЖНЬО-ОБРАЗНИХ АНАЛІТИЧНИХ УМІНЬ У СТУДЕНТІВ.....	119
<i>Позняк О.В.</i>	
ІСТОРИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ ТРИПІЛЬСЬКОЇ КУЛЬТУРИ.....	121
<i>Прокопенко В.П.</i>	
ПРО ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ КАТІОНІВ ІІ АНАЛІТИЧНОЇ ГРУПИ.....	123

ПІЗНАВАЛЬНА АКТИВНІСТЬ ОСОБИСТОСТІ: ІСТОРІЯ ВИВЧЕННЯ ПРОБЛЕМИ

Активність – одна із основних характеристик особистості, яка полягає у здатності виступати джерелом змін у стосунках з оточуючим світом (на відміну від реактивності, коли джерелом є зовнішній стимул). У психології особистості активність розглядається насамперед у зв'язку з категоріями “діяльність” і

“поведінка”. Активність – важлива характеристика діяльності і часто трактується як її синонім. Тому деякі вчені фактично ототожнюють активність з діяльністю. На думку інших вчених, активність не тотожна діяльності: “активність” є ширшим поняттям, яке включає поняття “діяльність” (О.В.Скрипченко) [5]; активність і діяльність відносно незалежні одна від одної, подібно тому, як знак, символ відносно незалежний від того, що ним позначається. На думку О.П.Єлисеєва діяльність [1] має предметний характер, вона предметна, а активність, на відміну від діяльності, має символічний характер, вона символічна.

Потрібно вказати, що проблема активності особистості здавна цікавила вчених. Ідеалістична філософія і психологія розглядають активність людини як належну душі, свідомості іманентну властивість або як деяке породження вищої сили. Таку думку в давньогрецькій філософії сформулював Платон. Він вважав, що душа не відображає

С. 21

реальний світ, а має в собі знання, які потрібно лише відтворити. Платонівське розуміння людини було взяте на озброєння у середні віки релігійно – філософською ідеологією, згідно якої все іде від бога. Схожі погляди про пасивність людини знаходимо у американських персоналістів (Флюелінг, Брайтман та ін.). Проте є і такі ідеалістичні теорії, які визнають особистість активною, але саму активність розглядають індетерміністично, тобто як би нічим не обумовлену. Р.Декарт ввів принцип детермінізму, згідно з яким організм пасивний, він лише реагує, відповідає на зовнішні впливи. На відміну від тварин, люди, володіючи розумом, активні. Саме розумом людина відрізняється від тварини, звеличуючись над природою. Лише розум дає істинне знання. Таким чином, для пояснення активності людини Декарт вводить нематеріальну “мислячу субстанцію” і тим самим продовжує ідеалістичну лінію у трактуванні даного поняття.

В наш час деякі західні фізіологи і психологи, які стоять на позиціях концепції психофізичного паралелізму також розглядають проблему активності

особистості. Вони виділяють, з одного боку, організм і прості психічні явища, які розглядають як фізіологічні або підпорядковані їм прояви, а, з іншого боку, вищі психічні функції, які є незалежними від тілесного, іманентні сили, наділені активністю. На цих позиціях, наприклад, стоїть фізіолог Шерінгтон. Класичне вираження ця концепція отримала у Вундта, який ввів поняття апперцепції і принцип творчого синтезу для пояснення активності людської психіки.

Деякі психологи активність пов'язували з інтелектуальними явищами (Р.Декарт, Е.Мейман), інші – з вольовими (Дільтей, Мюнстерберг, Лосський). Особливо велике розповсюдження у другій половині XIX ст. отримала так звана теорія свободи вибору, згідно з якою людина робить те, що хоче, причому її дії нічим не мотивуються, крім “я хочу”, і не мають ніякої матеріальної основи. Теорія свободи вибору різко критикувалася видатним фізіологом І.М.Сеченовим [2].

Зауважимо, що на початку XX ст. ідея виховання в школярів активності і самостійності в навчанні належала до фундаментальних прогресивних ідей педагогіки. Зокрема, ще К.Д.Ушинський висловив думку, яка й нині є найважливішою для теорії і практики навчання : “Слід постійно пам'ятати , що потрібно передавати учневі не лише ті чи інші знання, але й розвивати в ньому бажання і здатність самостійно, без вчителя, засвоювати нові знання ”[6].

Активність особистості виявляється у спрямованості на певну діяльність і вибірковості у підборі засобів і способів поведінки та діяльності. “Активність... – означає свідоме, вольове, цілеспрямоване виконання розумової чи фізичної роботи, необхідної для оволодіння знаннями, навичками, включаючи користування ними у подальшій навчальній роботі і практичній діяльності”. Численні дослідження, проведені відомими вченими психологами і педагогами (Л.В.Занковим, Г.О.Люблінською, Н.О.Менчинською, М.М.Скаткіним, М.І.Махмутовим, Т.І.Шамовою та іншими) показали, що лише активна діяльність самого школяра є запорукою його успішного розвитку. Пізнавальна активність має місце і під час засвоєння знань, і під час їх відтворення,

закріплення. Пізнавальна активність супроводжує будь – яку самостійну дію, це, по суті, готовність (здатність і прагнення) до енергійного, ініціативного оволодіння знання-

С. 22

ми, докладання вольових зусиль. У навчальній роботі самостійність виявляється в активності, спрямованій на набування, вдосконалення знань, оволодіння прийомами роботи [4].

Г.С.Костюк визначав активність як здатність змінювати навколишню дійсність у відповідності до особистих цілей, потреб, поглядів. За В.О.Крутецьким, діяльність – це активність людини, спрямована на досягнення свідомо поставлених цілей, пов’язаних із задоволенням його потреб і інтересів, на виконання вимог до нього з боку суспільства і держави.

У психолого – педагогічних дослідженнях визначені різні рівні розвитку активності у школярів [7] :

- репродуктивно-наслідувальна активність, за допомогою якої досвід діяльності однієї особи передається через досвід іншої. Засвоєння зразків людиною відбувається протягом усього життя, але рівень особистої активності недостатній;

- пошуково-виконавчій активності властивий більший ступінь самостійності. На цьому рівні треба сприйняти задачу і самостійно відшукати її розв’язування;

- творча активність є вищим рівнем, бо й саму задачу можна ставити школярам, а способи її розв’язування обирати нові, нешаблонні, оригінальні.

У психолого-педагогічній науці досі ще немає єдиного підходу до визначення поняття “пізнавальна активність”. У працях багатьох вчених воно розглядається у тісному взаємозв’язку з поняттям “самостійність”. Деякі науковці вважають, пізнавальну активність формою виявлення самостійності (Махмутов М.І., Лемберг Р.Г., Половнікова Н.О.). А ось як взаємозв’язок цих понять визначає В.О.Крутецький : “... відношення між поняттями “активне мислення”, “самостійне мислення” і “творче мислення” можна означати у вигляді концентричних кіл. Це різні рівні мислення, без яких кожне наступне є

видовим у відношенні до попереднього, родового. Творче мислення буде самостійним і активним, але не всяке активне мислення є самостійне і не всяке самостійне мислення є творчим” [3].

Дослідження вчених підтверджують, що пізнавальна активність та самостійність школярів є найважливішою умовою успішності їх навчання й розвитку. Проведений теоретичний аналіз психолого-педагогічної літератури з проблеми пізнавальної активності особистості свідчить, що переважна більшість дослідників зосереджують свою увагу на вивченні пізнавальної активності у дітей шкільного віку, зокрема молодших школярів. Значно менше досліджені особливості прояву пізнавальної активності старшими школярами. Психологічних досліджень, виконаних на студентській молоді у вітчизняній науці майже немає. Хоча знання особливостей проявів пізнавальної активності у студентської молоді конче необхідні, оскільки пізнавальна активність великою мірою визначає якість підготовки майбутнього спеціаліста. Тому дослідження проблеми пізнавальної активності на контингенті студентської молоді є актуальним для психології навчання.

Список використаних джерел:

1. Елисеєв О.П. Практикум по психологии личности. – СПб.: Питер, 2001. – 560 с.
2. Ковалев А.Г. Психология личности. М.: Просвещение, 1969. – С.93.
3. Крутецкий В.А. Психология. – М., 1986.
4. Савченко О.Я. Розвиток пізнавальної самостійності молодших школярів. – К.: Рад. школа, 1982. – 176 с.
5. Скрипченко О.В. Психічний розвиток учнів – К., 1974. – С. 26.
6. Ушинський К.Д. Твори. У 6-ти т. – т.2. – К., 1954.
7. Щукина Г.И. Активизация познавательной деятельности учащихся в учебном процессе. – М.: Просвещение, 1979. – С. 27.